Nora och hjärtgranen

Mormor Inga

Den här boken tillhör

_____

Välkommen till den här exempelboken! Den är gjord precis som din egen blir, av fotona och valen som visas intill, och visar hur en berättelse från Saga till dig kan se ut. Bläddra, läs och föreställ dig ditt barn som hjälten i sin egen saga.

Det luktade blöta löv och kall morgon när Nora knäppte sin lilla ryggsäck. I den låg ritblocket, tre färgpennor och ett äpple med en buckla som såg ut som en liten mun. Mormor Inga höll en flätad korg i handen. ”I dag letar vi kantareller till min svamppaj”, sa hon. ”Om skogen är på humör.”

Nora kisade mot träden vid vägen. ”Du har ju din hemliga svampplats.” Mormor Inga log så att kinderna blev runda. ”Jag har gått dit sedan jag var liten.” Nora drog upp dragkedjan hela vägen till hakan. ”Då tar vi en sak i taget”, sa hon. ”Först hittar vi skogen.”

Skogen började bakom en gammal sten vid vägkanten. Där skulle den smala stigen gå in, sa Mormor Inga. Men små björkar stod mitt i den, och ormbunkarna hade lagt sina gröna fjädrar över marken.

Mormor Inga gick några steg åt vänster, sedan några åt höger. Hon tittade på en mossig stubbe och rynkade näsan. ”Nej. Den här såg inte ut så när jag var sex.” Nora tittade på korgen. Den var tom, tom, tom. ”Kanske har stigen flyttat?” frågade hon. Mormor Inga skrattade lite, men inte så mycket. ”Stigar flyttar sällan. De kan försvinna.” Nora såg in mellan träden. Där inne låg mossan som en grön kudde.

Nora ville inte vända hemåt med en tom korg och en pajform som väntade. Hon pekade på mossan mellan tallarna. ”Du sa att man går över mossan först. Det minns jag.”

”Det sa jag nog”, sa Mormor Inga. Nora satte ner stöveln på en öppen fläck, sedan den andra. Hon gick runt små plantor som just hade stuckit upp ur jorden. ”En sak i taget”, sa hon. ”Först mossan.” Mormor Inga höll sig alldeles bakom henne, nära nog att hjälpa till om en sten var hal. ”Du får vara stigletare”, sa hon. Nora höll upp hakan. Det lät som ett jobb med mycket viktiga fickor.

Efter mossan reste sig en myrstack vid en tallrot, brun och rund som en stickig kudde. Myror sprang upp och ner, upp och ner, med barr och pyttesmå saker i munnen. Nora böjde sig fram, men höll händerna bakom ryggen.

”Förbi myrstacken”, sa hon. ”Det var nästa sak!” Mormor Inga nickade. ”Du lyssnade bättre på min berättelse än jag gjorde.” Nora tog en krokig väg runt stacken. ”De har fullt upp redan.” På andra sidan hördes ett tunt kluckande, nästan som någon viskade i en vattenkanna. Nora stannade så tvärt att Mormor Ingas korg svängde till. ”Hör du?”

Bäcken glittrade mellan stenar som var mörka av vatten. I en lugn pöl snurrade gula löv runt, runt, runt. Mormor Inga pekade på en gammal gren över vattnet. ”Den brukade vara min bro.”

Nora tittade på den hala grenen, sedan på Mormor Inga. ”Vi behöver ingen bro. Vi ska längs bäcken, inte över.” Hon följde kanten och steg över en rot. Mormor Inga kom efter, så nära att deras stövlar nästan nuddade varandra. ”En sak i taget”, sa Nora. ”Nu bäcken.” Men när vattnet svängde bakom ett snår reste sig berget framför dem. Det såg mycket större ut på nära håll.

”Upp på berget med utsikt”, sa Nora. Det hade Mormor Inga berättat om en gång, när hon ritat små svampar på Noras servett vid köksbordet. Nora hittade en bred, torr klippa. Hon satte stöveln stadigt, tog tag i en grov rot och klättrade.

”Långsamt”, sa Mormor Inga precis bakom henne. Nora ville skynda, men tog ett andetag och flyttade en hand i taget. Högst upp borstade hon barr från knät. ”En sak i taget”, mumlade hon. Där fanns ingen kantarell. Bara sten, ljung och en stor himmel. Korgen hängde fortfarande tom vid Mormor Ingas sida.

Från berget såg Nora bäcken blänka som ett krokigt band mellan träden. Björkarna var gula, granarna nästan svarta. Någonstans där nere fanns Mormor Ingas plats, fast den gömde sig väldigt bra.

”Vilken gran var det?” frågade Nora. Mormor Inga lade handen över ögonen och letade. ”En stor gran. Men en skog har ganska många granar.” Nora satte sig på huk och ritade i gruset: en myrstack, en bäck, ett berg. Hon gjorde en gran med många snabba streck, men fingret stannade mitt på stammen. ”Vänta”, sa hon. ”Du berättade något mer om den där granen.”

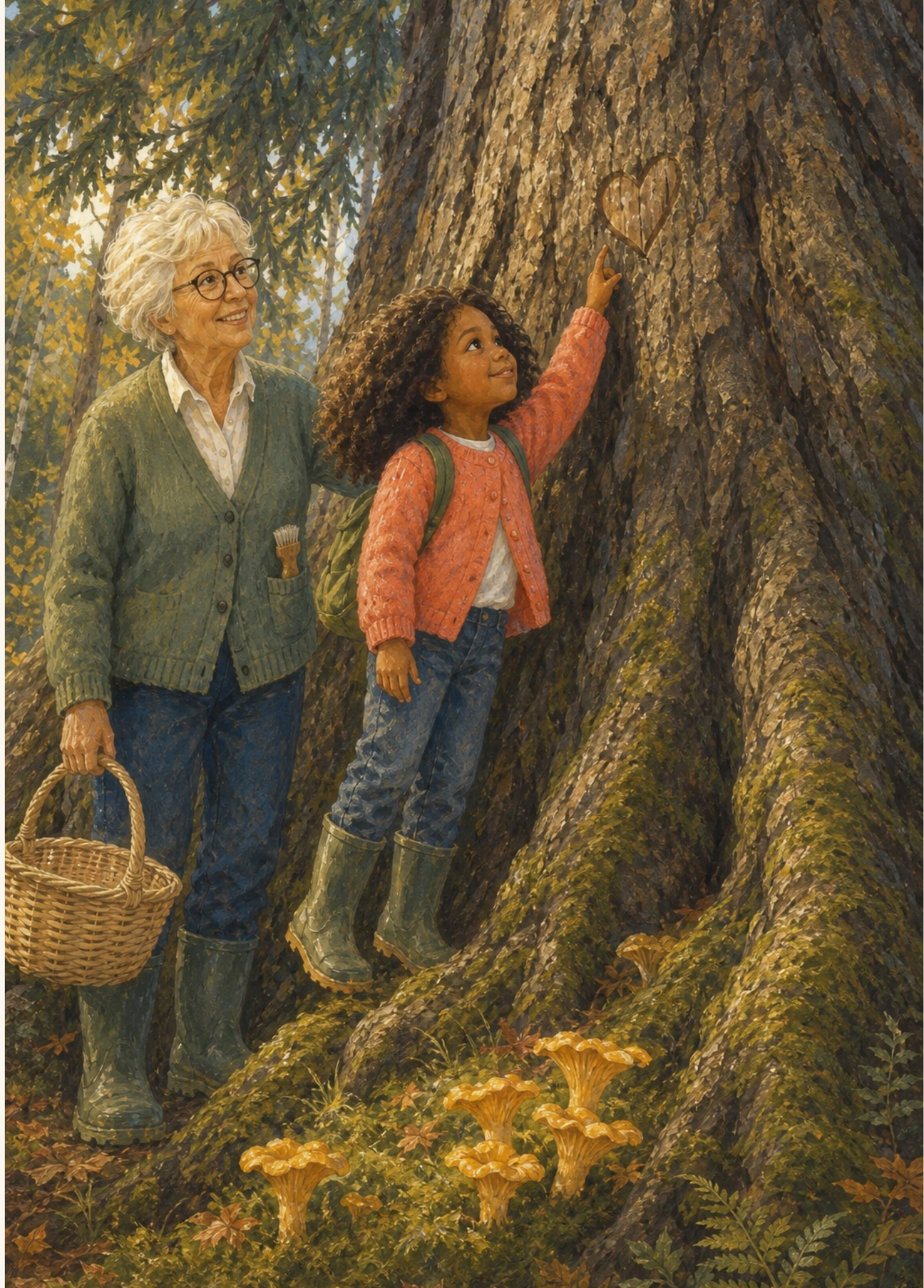

Mormor Inga tittade på Noras teckning i gruset. ”Jag berättade om …” Hon knep ihop ögonen. Nora ritade ett hjärta mitt på granens stam.

”Hjärtat!” sa hon. ”Det är ett hjärta inristat i den stora granen.” Mormor Inga satte handen mot pannan. ”Just det. Min storebror ristade det när han var liten, och jag tyckte att det var väldigt fint.” Nora pekade mot en gran som stack upp med bred, mörk krona. ”Den där är störst.” Mormor Inga kisade ner mot träden. ”Det kan vara den.” Nora reste sig och dammade av händerna. ”Då tittar vi. En sak i taget.”

Nedanför berget blev skogen mörkare och tystare. Nora gick först, men väntade in Mormor Inga vid rötter och stenar. Den stora granen stod där med rötter som tjocka fingrar över marken.

Nora gick ett varv runt stammen. Först såg hon bara sprickig bark och en klump gammal kåda. Sedan såg hon två böjda streck och en liten spets. ”Hjärtat!” ropade hon. Mormor Inga kom nära och höll fingertoppen bredvid märket utan att röra barken. ”Där är det ju.” Nora tittade ner mellan rötterna. Något lyste gult i mossan, som små solhattar under granen.

Runt granens rötter växte kantarellerna i små gula grupper. Nora hittade en, sedan tre, sedan så många att hon måste räkna om. Mormor Inga tog fram sin lilla svampborste. ”Vi tar bara dem vi båda känner igen”, sa hon, och Nora visade varje svamp innan den fick gå i korgen.

”De pyttesmå får stå kvar”, sa Nora och pekade på några som knappt vecklat ut sina hattar. Hon valde stora, fina kantareller och Mormor Inga borstade bort barr och jord. En sak i taget: titta, fråga, plocka, borsta. Snart låg en liten gyllene hög i korgen.
”Räcker det till paj?” frågade Nora.

Mormor Inga lutade sig över korgen och log. ”Till en mycket god paj.” På vägen hem låg myrstacken kvar vid tallen och myrorna skyndade fortfarande. Mossan fjädrade under stövlarna. Bäcken kluckade, och löven snurrade runt, runt, runt.

Nora räknade ledtrådarna på fingrarna. ”Mossan. Myrstacken. Bäcken. Berget. Hjärtgranen.” Mormor Inga sneglade på henne. ”Och vad gör vi nästa år, när ormbunkarna har försökt gömma vägen igen?” Nora knep ihop munnen, som om det var en mycket svår fråga. Sedan klappade hon på ryggsäcken där ritblocket låg. ”Vi ritar, så klart.” Hemma väntade mjöl, ägg och pajformen.

Hemma satte Mormor Inga fram mjöl, smör, ägg, ost och en rund pajform. Nora tvättade händerna så länge att vattnet blev kallt. Sedan tryckte hon degen i formen med båda tummarna. Först blev kanten tunn åt ena hållet och jättetjock åt det andra.

”Den ser ut som ett berg”, sa Nora. ”Ett mycket hungrigt berg”, sa Mormor Inga. De jämnade till kanten tillsammans. Nora strödde kantarellerna över bottnen medan Mormor Inga vispade äggstanningen. ”En sak i taget”, sa Nora. ”Först deg. Sedan svamp. Sedan ost.” När pajen åkte in i ugnen immade köksfönstret igen.

Medan pajen svalnade öppnade Nora sitt ritblock. Mossan blev en stor grön kudde. Myrstacken blev en prickig kulle. Bäcken fick en blå sväng, berget en grå topp, och granen blev så stor att den nästan gick utanför pappret.

”Glöm inte hjärtat”, sa Mormor Inga. Nora gjorde ett rött hjärta på stammen och en liten gul prick vid rötterna. Sedan drog hon den sista blå linjen för bäcken. Köket luktade smör, ost och höstskog. Mormor Inga ställde fram två tallrikar. Nora lade den röda pennan tvärs över kartan. ”Nästa år”, sa hon, ”tar vi en sak i taget.”

Nora och hjärtgranen

Nora och Mormor Inga går till höstskogen för att plocka kantareller till mormors svamppaj. När den hemliga stigen har vuxit igen leder Nora vägen, en sak i taget, mot en gran med ett hjärta i barken.

sagatilldig.se